

Rozsudek pro uznání

Mezi předpoklady rozsudku pro uznání stanovené občanským soudním řádem v § 153a o. s. ř., popřípadě ve spojení s § 114b o. s. ř. nepatří zkoumání opodstatněnosti uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy z hlediska splnění všech hmotněprávních podmínek vzniku takového nároku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2462/2009, ze dne 22.7.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. K. M., zastoupeného advokátem, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, jednajícím Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, o 15.000.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 279/2007, o dovolání žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. března 2009, č.j. 30 Co 590/2008-112, tak, že usnesení Městského soudu v Praze se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal zaplacení částky 15.000.000,- Kč jako přiměřeného zadostiučinění za průtahy v občanském soudním řízení vedeném u Krajského (obchodního) soudu v Brně o neplatnost usnesení valných hromad akciové společnosti, jejímž byl žalobce majoritním akcionářem.

Obvodní soud pro Prahu 2 (poté, co jeho rozsudek pro uznání ze dne 30. 4. 2008 byl zrušen odvolacím soudem a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení) znovu rozhodl rozsudkem pro uznání ze dne 30. 9. 2008. Dovodil, že předpoklady vydání rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 114b o. s. ř. byly splněny.

K odvolání žalované Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 3. 2009 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že předpoklady vydání rozsudku pro uznání na základě fikce uznání nebyly splněny. Dovodil, že ačkoli řízení před Krajským soudem v Brně, jehož byl žalobce účastníkem, nebylo skončeno v přiměřené lhůtě a trpělo závažnými průtahy, soud by nemohl schválit smír ohledně žalobou uplatněného nároku pro rozpor s právními předpisy, neboť výše požadovaného zadostiučinění je ve zjevném rozporu s ustanovením § 31a zákona č. [82/1998](#) Sb. ve znění pozdějších předpisů, které stanoví kritéria určení výše peněžitého zadostiučinění. Odvolací soud zdůraznil, že podle žalobních tvrzení (jež jsou ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 1037/2004 východiskem pro posouzení věci) by ani včasné vydání rozhodnutí v původním řízení nezabránilo majetkovým převodům, které poškodily žalobce, že žalobce k průtahům sám přispěl tím, že podal vadnou žalobu a nezaplatil soudní poplatek ani nežádal již v žalobě o osvobození od soudních poplatků, že soud odročoval jednání pro onemocnění statutárního zástupce protistrany a že náhrada nemajetkové újmy za průtahy v řízení nemůže být totožná s újmou spočívající ve znehodnocení žalobcových akcií.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (s poukazem na to, že napadené rozhodnutí je z obsahového hlediska rozhodnutím měnícím) a v němž uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Uvádí, že se plně ztotožňuje s právním posouzením věci soudem prvního stupně a nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že české právo upravuje

kogentním způsobem přesnou kvantifikaci nároků vyvolaných nesprávným úředním postupem. S poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu zdůrazňuje, že soud rozhodne rozsudkem pro uznání bez ohledu na to, zda jsou tvrzení žalobce podložena důkazy, zda dosavadní výsledky řízení prokazují oprávněnost nároku nebo zda se jeví požadavky žalobce jako nedůvodné. Namítá, že teprve dokazováním by mohla být zjištěna výše zadostiučinění odpovídající zákonným hlediskům, jelikož se však při vydání rozsudku pro uznání dokazování neprovádí, nemohou být zákonná hlediska brána na zřetel. Zákon č. [82/1998](#) Sb. nezakazuje uplatnění nároku ani neomezuje jeho výši, proto by soudu nic nebránilo schválit smír ve znění žalobního petitu. Dovolatel má za to, že ve prospěch názorů odvolacího soudu neschválí ani jím citovaná judikatura Nejvyššího soudu. Dále dovolatel polemizuje se závěry, jimiž odvolací soud zčásti ospravedlnil průtahy v řízení. Navrhuje, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobkyně odmítl (pro nepřipustnost), popřípadě zamítl (jako nedůvodné). Uvedla, že danou věc nelze podřadit žádnému z taxativně vymezených případů přípustnosti dovolání vymezených v ustanovení § 237 - § 239 o. s. ř. Pokud by dovolací soud dospěl k jinému názoru, má žalovaná za to, že je správný závěr odvolacího soudu o nesplnění předpokladů k vydání rozsudku pro uznání, a to především proto, že v dané věci nebylo možno uzavřít smír bez posouzení předběžné otázky, zda není možné nahradit nemajetkovou újmu jinak než penězi, již se však soud prvního stupně nezabýval. Jelikož takovou úvahu nelze učinit bez provedení důkazu spisem Krajského soudu v Brně, nelze dle názoru žalované v řízení o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem použít výzvu dle § 114b odst. 1 o. s. ř., a tedy ani vydat rozsudek pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř. Závěr o nepřipustnosti rozsudku pro uznání dovozuje žalovaná též z toho, že k rozhodnutí o nároku na náhradu nemajetkové újmy je příslušný pouze soud a smírné řešení věci je iluzorní, neboť předpisy o nakládání s majetkem státu nestanoví podmínky, na jejichž základě by příslušný státní orgán byl s to posoudit, respektive prokázat, že postupoval s řádnou péčí a hospodárností.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací vzhledem k ustanovení článku II bodu 12 části první zákona č. [7/2009](#) Sb. o dovolání rozhodoval podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen „o. s. ř.“) po zjištění, že dovolání proti usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou, zda je v posuzovaném případě dovolání žalobce přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.] nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř.], anebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.].

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. je mimo jiné založena na rozdílnosti (nesouhlasnosti) rozsudku (usnesení ve věci samé) odvolacího soudu s rozsudkem (usnesením ve věci samé) soudu prvního stupně. O nesouhlasný rozsudek (usnesení) jde tehdy, jestliže okolnosti významné pro rozhodnutí věci byly posouzeny oběma soudy rozdílně, takže práva a povinnosti

stanovené účastníkům rozhodnutími jsou podle závěrů těchto rozsudků (usnesení) odlišná. Odlišností nelze ovšem rozumět rozdílné právní posouzení, které nemělo vliv na obsah práv a povinností účastníků, ale jen takový závěr, který rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků. Okolnost, zda odvolací soud rozhodl podle ustanovení § 219 o. s. ř. nebo zda postupoval podle ustanovení 219a a 221 o. s. ř., popřípadě podle ustanovení § 220 o. s. ř., a jak z tohoto pohledu formuloval výrok svého rozsudku (usnesení), není sama o sobě významná; pro posouzení přípustnosti dovolání z hlediska ustanovení § 237 o. s. ř. je podstatné porovnání obsahu obou rozsudků (usnesení).

Odvolací soud ve svém usnesení ze dne 3. 3. 2009, kterým rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, posoudil - jak vyplývá z odůvodnění usnesení - rozdílně od soudu prvního stupně splnění předpokladů (uvedených v ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř.), za nichž lze o žalobě rozhodnout rozsudkem pro uznání, když - oproti názoru soudu prvního stupně - dospěl k závěru, že nedošlo k uznání nároku ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. Tím, že odvolací soud dovodil, že v posuzované věci nebylo možné rozhodnout rozsudkem pro uznání, rozdílně vymezil práva a povinnosti účastníků v jejich právních vztazích; rozhodnutí odvolacího soudu se tu dotýká práva žalobce, které mu přiznává ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř., tj. práva, aby soud (při splnění předpokladů uvedených v ustanoveních § 114b odst. 5 a § 153a odst. 3 o. s. ř.) ve věci samé rozhodl v jeho prospěch rozsudkem pro uznání. Z hlediska přípustnosti dovolání proto usnesení odvolacího soudu představuje rozhodnutí, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé změněn. Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (namísto toho, aby rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že rozsudek pro uznání se nevydává) a že rozhodl formou usnesení (ač měl rozhodnout rozsudkem). Rozhodující pro posouzení přípustnosti dovolání je - jak uvedeno výše - skutečnost, že rozdílně od soudu prvního stupně vymezil práva a povinnosti mezi účastníky. Dovolání je proto v projednávané věci přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (srov. též obdobné věci se týkající usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 21 Cdo 658/2008, nebo - ve vztahu k rozsudku pro zmeškání - rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 1997 sp. zn. 2 Cdon 877/96, uveřejněný pod č. 38 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1998).

Nejvyšší soud ČR poté přezkoumal ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. napadené usnesení odvolacího soudu bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, může předseda senátu, s výjimkou věcí, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.), a věcí uvedených v § 118b a § 120 odst. 2 o. s. ř., místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř., nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vyličil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; k podání vyjádření určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení (srov. § 114b odst. 1 o. s. ř.). Jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3 o. s. ř.) musí být poučen (srov. § 114b odst. 5 o. s. ř.). Má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 o. s. ř.), rozhodne soud rozsudkem pro uznání (srov. § 153a odst. 3 o. s. ř.). Podle § 99 o. s. ř. připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem (odst. 1); soud rozhodne o tom, zda smír schvaluje; neschválí jej, je-li v rozporu s právními předpisy (odst. 2).

Dovolací soud nemá důvod zpochybňovat závěry vyjádřené v jeho rozhodnutích citovaných odvolacím soudem. Lze souhlasit jak s tím, že soud se při zkoumání existence podmínek pro vydání rozsudku pro uznání musí zabývat (kromě dalších podmínek) i tím, zda vydání takového rozsudku není

vyloučeno povahou věci či rozporem s právními předpisy kogentní povahy nebo jejich případným obcházením (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 994/97, uveřejněné v časopisu Soudní judikatura pod označením SJ 103/98), tak i s tím, že východiskem (po skutkové stránce) pro tyto závěry mu jsou žalobní tvrzení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. 33 Odo 1037/2004). Uvedené závěry však nejsou dostatečným podkladem pro úsudek, že v dané věci nebyly splněny předpoklady k vydání rozsudku pro uznání.

Rozhodnutí odvolacího soudu je založeno (výlučně) na závěru, že vydání rozsudku pro uznání bránila okolnost, že v dané věci (o nároku uplatněném v žalobě) nelze uzavřít a schválit smír. Tento závěr není správný.

Povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotněprávní úprava nevyklučuje, aby si mezi sebou upravili právní vztahy dispozitivními úkony. Z uvedeného vyplývá, že povahou věci je vyloučeno uzavřít smír zejména a) ve věcech, v nichž lze zahájit řízení i bez návrhu, b) ve věcech, v nichž se rozhoduje o osobním stavu, nebo c) ve věcech, v nichž hmotné právo nepřipouští vyřízení věci dohodou účastníků právního vztahu (srov. Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vydání. Praha: C.H.Beck, 2006, s. 434).

Ve sporu o peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle § 31a zákona č. [82/1998](#) Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon“) jsou účastníci ve dvoustranném soukromoprávním poměru, hmotněprávní úprava nevyklučuje, aby si mezi sebou právní vztahy upravili dispozitivními úkony (dohodou), naopak zákon takovou dohodu předpokládá tím, že upravuje tzv. předběžné projednání nároku, které je podmínkou jeho uplatnění u soudu (srov. § 14 a § 15 zákona), přičemž tato úprava se (oproti názoru vyjádřenému žalovanou) vztahuje i na náhradu nemajetkové újmy. Takový závěr nutno učinit navzdory tomu, že zákon, do něhož byla možnost odčinění nemajetkové újmy vložena až zákonem č. [160/2006](#) Sb., terminologicky rozlišuje škodu (tradičně chápanou jako majetkovou újmu) a nemajetkovou újmu, někdy však užívá pojem škoda jako nadřazený, zahrnující jak škodu v užším slova smyslu (majetkovou újmu), tak i újmu nemajetkovou. Tomu nasvědčuje výklad teleologický (není žádný racionální důvod – účel – pro rozdílný režim poskytování obou typů náhrad), systematický (ustanovení § 31a je vloženo pod marginální rubriku Způsob a rozsah náhrady škody; řada ustanovení zákona užívá pouze výraz škoda a výslovnou úpravu nemajetkové újmy postrádá, takže je zřejmé, že úprava se vztahuje i na nemajetkovou újmu) i historický (zmíněné dodatečné vložení nové úpravy do zákona vysvětluje nedokonalou vnitřní provázanost novelizovaného zákona, jehož výklad tak nelze omezit na metodu jazykovou). Nejde též o žádný ze shora demonstrativně vyjmenovaných případů, kdy povaha věci uzavření smíru vylučuje, ani o případ obdobný.

Smír je v rozporu s právními předpisy, jestliže a) dohoda účastníků je z hlediska obecných požadavků kladených na právní úkony (uvedených v § 37 až § 39 obč. zák.) neplatná, zejména je-li neurčitá či nesrozumitelná; b) dohoda účastníků, která směřuje ke vzniku právního vztahu, k jeho změně nebo k jeho zániku, nezahrnuje všechny podstatné náležitosti, které hmotné právo k uzavření takové dohody (smlouvy) vyžaduje; c) se přičí kogentním ustanovením zákona nebo je obchází (srov. opět Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vydání. Praha: C.H.Beck, 2006, s. 434-435).

O žádný z uvedených případů v dané věci rovněž nejde. Rozpor s právními předpisy odvolací soud spatřuje v tom, že výše žalobou požadované částky je v rozporu se zákonnými hledisky, která aplikoval na skutková tvrzení obsažená v žalobě. V tomto směru je však třeba přisvědčit dovolateli, že přichází-li v úvahu vydání rozsudku pro uznání (ať již na základě skutečného uznání nároku uplatněného žalobou, tak i na základě fikce uznání dle § 114b odst. 5 o. s. ř.), soudu nepřisluší posuzovat, zda výše uplatněného nároku odpovídá zákonným hlediskům. Rozpor s kogentními

právními předpisy by mohl bránit vydání rozsudku pro uznání např. pokud by žalobce žádal plnění, které podle zákona vůbec žádat nemůže, nebo plnění, které by převyšovalo zákonem pevně stanovenou (maximální) částku. Stanoví-li však zákon pouze obecná hlediska pro určení výše nároku (jako např. v § 31a odst. 3), nelze vydání rozsudku pro uznání odepřít jen proto, že soud má za to, že výše žalobou uplatněného nároku je v rozporu s uvedenými hledisky. Takový výklad by zcela popíral smysl a účel institutu rozsudku pro uznání. Jinými slovy, uzná-li žalovaný nárok v určité výši, musí soud žalobci tento nárok rozsudkem pro uznání v uznané výši přiznat, ledaže by takový rozsudek byl v rozporu s konkrétním kogentním ustanovením právního předpisu. Pokud žalovaný s uplatněnou výší nároku nesouhlasil, měl se zákonem stanoveným způsobem ve stanovené lhůtě bránit. Soudu tedy nepřisluší ani posuzovat, do jaké míry je případné uzavření smíru mezi účastníky v podobě uplatněné žalobním návrhem reálné či iluzorní.

Z týchž důvodů nelze souhlasit s námitkou žalované, že před vydáním rozsudku pro uznání měl soud prvního stupně řešit otázku, zda uplatněnou imateriální újmu nelze zhojit jinak, že objasnění této otázky vyžadovalo provedení důkazu soudním spisem a že právě proto, že takový důkaz nelze v rámci přípravy jednání provést, je vydání usnesení dle § 114b odst. 1 o.s.ř. a následné vydání rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř. vyloučeno. Nezbyvá než zopakovat závěr ustálené judikatury, který ostatně odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně zmínil, že v případě splnění předpokladů k vydání rozsudku pro uznání soud takový rozsudek vydá bez ohledu na to, zda jsou tvrzení žalobce podložena důkazy, zda dosavadní výsledky řízení prokazují oprávněnost nároku nebo zda se jeví požadavky žalobce jako nedůvodné. Mezi předpoklady rozsudku pro uznání stanovené občanským soudním řádem v § 153a o. s. ř., popřípadě ve spojení s § 114b o. s. ř. však nepatří zkoumání opodstatněnosti uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy z hlediska splnění všech hmotněprávních podmínek vzniku takového nároku.

Dovolací soud nesouhlasí ani s názorem žalované, že rozsudek pro uznání je v dané věci nepřípustný, protože o základu i výši nároku na peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu může rozhodovat pouze soud. Samozřejmě, že soudu je svěřena pravomoc autoritativně rozhodovat o této otázce, je-li předmětem sporu, neboť účastníci (ač jedním z nich je stát) mají v tomto občanskoprávním vztahu rovné postavení a žádný z nich nemůže jednostranně rozhodovat o vzájemných právech a povinnostech. To však v žádném případě nebrání (jak již bylo výše uvedeno) tomu, aby strany uzavřely mimosoudní dohodu o vypořádání nároku, popřípadě aby uzavřely soudní smír (srov. obdobně odůvodnění rozhodnutí uveřejněného pod č. 75 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2007).

Uzavření smíru a vydání rozsudku pro uznání konečně nebrání ani okolnost, že předpisy o nakládání s majetkem státu nestanoví podmínky, na jejichž základě by příslušný státní orgán byl s to posoudit, respektive prokázat, že postupoval s řádnou péčí a hospodárností. Uvedená okolnost nemůže být důvodem k tomu, aby se k tomu příslušná organizační složka státu zdráhala plnit povinnosti, které pro ni vyplývají ze zákona upravujícího odpovědnost za škodu (včetně nemateriální újmy) způsobené výkonem veřejné moci. Ostatně právní předpisy upravující nakládání s majetkem státu (zejména zákon č. [219/2000](#) Sb.) předpokládají, že organizační složky státu v rámci zákonem vymezených úkolů jsou oprávněny se svěřeným majetkem státu hospodařit, a tedy případně i plnit platební povinnosti vyplývající ze zákona č. [82/1998](#) Sb.

Protože usnesení odvolacího soudu není z hlediska uplatněných dovolacích námitek správné (a z jiných hledisek se odvolací soud předpoklady vydání rozsudku pro uznání nezabýval), Nejvyšší soud České republiky napadené usnesení podle § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil a věc podle § 243b odst. 3 věty první o. s. ř. vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Další články:

- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)